

Но Мацко бъше ся склонилъ вече гърди съ гърди съ оногози който слѣзваше, когото бѣ позналъ той.

— Али Мустафа (выкаше и ся дърлаше съ него Мацко) ще стѫпишь на трупътъ ми и тогазъ ще слѣзешъ долу.

— Какво? какво брѣтишъ ты? Я мя пущай ты мене, пусни мя да видѣ азъ . . . . , выкаше та ревеше турчинътъ. — Нѣма да слѣзешъ! Върни ся горѣ, или тука ще ти испімъ кръвътъ! Какво търсишъ тука ты? Какъ можешъ да нападашъ на чужды кѫщи? выкаше и не го пущаше.

Но Али Мустафа стоваря единъ такъвъ юмрукъ въ гърдитъ на Мацка, щото тамъ дѣто ся противеше той силно излелеца, гъврътихъ ся и въ кръвие облѣнъ стъркоди ся долу отъ стѫпалата. А прѣзъ него ето и турчинътъ ся намѣри прѣдъ Трипани. Но Трипани не изгуби врѣмѣ; тегли откачть на пищова, и внезапу кроушумъ който прониза гърдитъ на турчина, ввърли го долу мъртавъ и прострѣнъ на подътъ.

— Туй е Али Мустафа томрукъ-агасъ, каза Трипани, и всичкѫтъ му снагъ трепереше, посето издадемя; смърть смърть и за него, и грѣмни връзъ онуй място дѣто бѣ видѣлъ Мацка че пади.

Но Мацко не бѣше вече тамъ. Съ паданьето на едно той скоки, въздрасни като поръ по сълбѫтъ и като излѣзе изъ вратата на потайнѣтъ сълбъ, заключи отъ вѣтрѣ и тегли дѣйтѣ сюремта.

Зѣрихъ ся на огледалото като минуваше, видѣ устните си раскървавени; завече ся на мѣйника. омы ся, избѣрса си лицето, посправи си коссѫтъ, отвори желѣзнѣтъ касъ, извади три кесии всяка съ по хиляда лири, върза ги въ карпакъ си, заключи изново, пусни въ джобътъ си ключътъ отъ касътъ и излѣзе.

Но прѣди да го подиримъ по стѫпкытъ му, нека ис-